

τὰ ὀραϊότατα δράματα τῶν μεγίστων ποιητῶν, ἐδῶ οἱ μέγιστοι φιλόσοφοι ἔζησαν καὶ ἐδίδαξαν, ἐδῶ οἱ πρῶτοι καλλιτέχναι τοῦ κόσμου ἔκαμον τὰ ὀραϊότατα τῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνας. Ὅλα τὰ καλὰ εὐρίσκοντο ἐδῶ· πάντες λοιπὸν συνέτρεχον ἐνταῦθα διὰ νὰ θαυμάσουν καὶ εὐφρανθοῦν εἰς ἔργα, τὰ ὅποια εἶχον δώσει τόσον λαμπρὸν ὄνομα εἰς τε τὰς Ἀθήνας καὶ ὅλον τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων. Ὅταν δὲ ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ ἴδωμεν παρὰ μόνον τὰ εἰρεπια τινῶν ἐκ τῶν θαυμασίων ἐκείνων κτιρίων, μένομεν ἐκστατικοὶ καὶ αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν μας νὰ πάλλῃ μὲ ἐνθουσιασμόν, ὅταν ἰσάμεθα ἐνώπιον αὐτῶν, φαντασθῇτε ποῖα θὰ ἦσαν τὰ αἰσθήματα τῶν προγόνων μας τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ὅταν ἔβλεπον τὴν Ἀκρόπολιν ἐστολισμένην μὲ τὰ μυστήρια τῆς ἀγάλλεως καὶ βωμῶν, τοὺς πολυαριθμοὺς τοῦ λευκοῦ καὶ σιτίδοντος κίονας, καὶ τοὺς μεγάλους τοῦ ναοῦ ἀφθάρτους καὶ ἀσπράττοντας μὲ χρυσὸν καὶ λαμπρὰ χρώματα, ὥς μὲ πολυτίμους λίθους ἀντανακλῶντας τὴν λάμψιν τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου!

### Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τόσον ἐξεπλάγη ὁ Βέρτος ὥστε ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄναυδος· τὸ παιδίον εἶχε γένει ἀφαντον, ἀκριδῶς ὅπως φεύγει λαγὸς ἀπὸ ἴδιου κουνάδι. Δύο μεγαλόσωμοι καὶ ἀγριωποὶ ἄνδρες μὲ ὄπλα καὶ σκύλους ὤρμησαν ἐκ τῶν βατιδίων, εἰς δὲ αὐτῶν ἤρπασεν ἀγρίως τὸν μικρὸν κόμητα.

«Ἄ, παληόπαιδο, κατεργάρη! Θὰ σοῦ κοστίσῃ αὐτὴ δὴ τὴ φορὰ,» ἐφώνασε. «Φυλακὴ καὶ ξύλο, ὅσο νὰ χορτάσῃς!»

Τόσον ἐξέπληξε τὸν Βέρτον ἡ προσφώνησις αὐτῆ, ὥστε ἔμεινε σιωπῶν. Τέλος εἶπεν ἀπλῶς μὲ παιδικὸν ὕφος ἀθῶας ἀξιοπρεπείας: «Ἐκαμες λάθος, ἐγὼ δὲν ἐφόνευσα τὸν φασιανόν.»

Τώρα, ἂν ὁ Βέρτος εἶχε τὴν συνήθη του κομφὴν ἐνδυμασίαν, καὶ ἂν ὁ φύλαξ δὲν ἦτο σχεδὸν παράφορος ἐξ ὀργῆς, θὰ ἔβλεπεν εὐθὺς ὅτι εἶχε συλλάβει παιῖδα εὐγενῆ ἀντὶ τοῦ μικροῦ ὀρνιθοκλέπτου. Ἀλλ' οὐδεὶς παραφερόμενος ὑπὸ ὀργῆς ἔχει τὰς αἰσθήσεις του ὅλας σφας, καὶ ὁ Χονδρο-Γεώργης, καθὼς ὠνόμαζον τὸν φύλακα τοῦτον, δὲν παρετήρησεν ὅτι οἱ κύνες του ἐμύριζον πολλὸ φιλικώτερον τὸν αἰχμάλωτόν του, ἀλλ' εἶδε μόνον, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ παιῖδα ὠχρὸν, ἀνυπόδητον καὶ ἀπεριποίητον, ὅστις εἶχε φασιανὸν καὶ παγίδα ἐπὶ τῶν γονάτων του. Πάραυτα δὲ, πρὶν κἂν τὸ ἐνοήσῃ ὁ μικρὸς κόμης, ἐξάγει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του σπάγγον, μὲ τὸν ὅποιον δάνει τὰς χεῖράς του ὅπισθεν. Ὁ ἀληθῶς ἐνοχὸς ἦτο ἤδη μακρὰν, κεκρυμμένος εἰς καταφύγιόν τι πολλὸ γνωστὸν του, τὸ σπήλαιον μιᾶς ἀλώπεκος, φονευθείσης τὸν παρελθόντα Φεδρουάριον.

Ἐν τούτοις ὁ Βέρτος ἐσιώπα, σκεπτόμενος, ἂν τοῦ

εἶπω ποῖος τὸ ἔκαμε, θὰ ὑπάγουν νὰ τὸν ζητήσουν, θὰ τὸν φυλακίσουν, καὶ τότε ἡ καυμένη ἢ μητέρα του καὶ ἡ Σούζη θὰ ἦναι τόσον δυστυχεῖς — δυστυχέστεραι παρὰ πρῶτα. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μὴ εἶπω τίποτε. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ὠμίλησεν διὰ τὸν ἐρράπισαν.»

— «Ἄ, μικρὲ κακοῦργε, θὰ τὴν πάθῃς τώρα!» εἶπεν ὁ φύλαξ, σφίγγων ἔτι περισσότερον τὸν σπάγγον περὶ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν τοῦ μικροῦ κόμητος, ὥσάν νὰ μὴ ἦτο πρώτη φορὰ, ὅτε τὸν συνελάμβανεν.

«Εἶσαι πολλὸ ἀγενής!» εἶπεν ἐροθριῶν μὲ ἀγανάκτησιν ὁ Βέρτος. Ὁ Χονδρο-Γεώργης ὁμοῦ δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴν, διότι κατεγίνετο τότε εἰς τὸ νὰ ἐπιπλήττῃ ἕνα ἐκ τῶν κυνῶν του, νεαρὸν κύνα, ὅστις ἐκυνήγει ἕνα λαγῶν.

«Τὸν ἔξυρῶ τοῦτον ποῖος εἶναι,» εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του. «Εἶναι τοῦ Ράδλεϋ τὸ παιδί, ἀπὸ τὸ Μαυρολαγγάδι.»

Ὁ Βέρτος ἠπόρησε ποῖος ἦτον ὁ παῖς ἐκεῖνος, ὅστις τοῦ ὠμοιάζε τόσον πολὺ.

«Ναι,» εἶπεν ἐπιφυλακτικῶς ὁ ἕτερος — «Τοῦ 'μοιᾶζε κάπως.»

«Τοῦ αἶρ Ἑρρίκου τοῦ ἔχουν τραπέζι εἰς τὸ Τσίγβελ ἀπόψε,» ἐξηκολούθησεν ὁ Χονδρο-Γεώργης, «ὥστε θὰ ἦναι φευγάτος ὥς πού νὰ πᾶμε στὸ σπίτι. Τράβα ἐμπρὸς σὺ ἔως τὴν λίμνη καὶ ἐγὼ τὸν παίρνω τοῦτον τὸν κατεργάρη καὶ τὸν κλειδώνω στὸ σπίτι μου ἔως τὸ πρωί. Ἀκούς ἐκεῖ! φασιανόν! Καὶ κουνέλι! νὰ ἦτον, πάλι κακὰ, ἀλλὰ φασιανόν.....!»

Καὶ ἔσπρωξε τὸν μικρὸν τοῦ αἰχμάλωτον μὲ ὀρμήν. Ὁ Βέρτος ἐσιώπα. Δὲν ἐφοδεῖτο διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἔτρεμεν ἐκ φόβου μήπως ὁ ἕτερος παῖς ἀνακαλυφθῇ εἰς τὸ δάσος.

«Πήγαιν' ἐμπρὸς» τῷ εἶπεν ἀγρίως ὁ Χονδρο-Γεώργης «καὶ ἂν κάμῃς νὰ φύγῃς, σὲ ξεμυαλίζω 'στὸν τόπο καὶ σὲ κρεμάζω στὴν πόρτα τοῦ ἀχουριοῦ μαζί μὲ τὰς κουκουβάγιας.»

Ὁ μικρὸς κόμης ἔστρεψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα μεστὸν ἀγανακτήσεως καὶ περιφρονήσεως καὶ εἶπε, «Πῶς τολμᾷς νὰ ἐγγίσῃς τὸ ὄρνισον τῆς Ἀθηνᾶς;»

«Πῶς τολμῶ, τί νὰ κάμω, παληόπαιδο—αὐθάδικο;» ἀπεκρίθη ὁ Χονδρο-Γεώργης, κατὰφέρων γρονθιὰν ἐπὶ τοῦ ὠτὸς τοῦ μικροῦ κόμητος, «ἦτις τὸν ἔκαμε νὰ ζαλισθῇ. «Εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος,» εἶπεν ἀπνευστί. «Ναι, μικροπρεπέστατος ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ εἶσαι μεγάλος κτυπᾷς τὸν μικρότερον—αὐτὸ εἶναι παραπολὺ μικροπρεπές.»

«Ξέρεις καὶ ἀπολογιέσαι, διαβολάκι!» εἶπεν ὀργίλος ὁ φύλαξ· «ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἀλλοιωτικά θὰ μιλήσῃς, ὅταν δοκιμάτῃς τὸ ξύλο, καὶ ξεφτᾷς τὸ στουπί!»

(ἀκολουθεῖ.)